

MAGIC PALACE

- heupen liegen niet -

Versie 2008

Bourla & Zaal Roma – maart / juni
Martha!tentatief / Bart van Nuffelen

Toelichting

Magic Palace is een voorstelling over jong zijn en ongemerkt ouder worden. De tekst is integraal samengesteld uit getuigenissen van meer dan 300 senioren over hun uitgangseven in het Interbellum. Als er in de tekst iets onderstreept is, dan betekent dat dat ge op dat moment een opname hoort van die persoon.

Voor inlichtingen en opvoerrechten etc, gelieve u te wenden tot het Martha !tentatief,
info@marthatentatief.be

A GARDEN OF EDEN

Zijn er nog liekes die ge kunt zingen?

*If you were the only girl in the world
And I was the only boy*

*Nothing else would matter in the world today
We would go on loving in the same old way
A garden of Eden just made for two
With nothing to man but joy
I would say such wonderful things to you
There would be such beautiful things to do*

*If you were the only girl in the world
And I were the only boy*

Maar ik ken d'er nog zenne maar allee...ik zijn kik over de honderd jaar zenne!

DE LENTE VAN HET JAAR 1930

Jonas

De lente van het jaar 1930. In amerika, aan de andere kant van de wijdse oceaan, springen bankiers van torens naar beneden. Hier wanen zij zich voor zulk onheil veilig en bouwen zij een toren die voor de volgende eeuw het aanschijn van onze stad zal bepalen. Er worden fabrieken gebouwd, stadsdelen ontworpen, woonkazernes opgetrokken en grootwarenhuizen geopend. Er worden tunnels gegraven die beide scheldeoeveren voor eeuwig zullen verbinden — eeuh, menheer huysmans, vroeg een nederlandse journalist na diens toespraak bij de plechtige opening van de groote tunnel, mag ik u effe een vraag stellen, is het nu eigenlijk tunnel of tunnél? — waarop onze burgervader gevat en terecht; mijnheer, is nu eigenlijk pummel of pummél? — er zijn optochten en stoeten, er is feest en gezang om god en alle heidenen te danken voor de heropstanding, voor het heroveren van het optimisme en het verwerven van een onbevreesde blik op de toekomst. En wanneer de dag is heengegaan en het uitspansel van een smeltender en dieper blauw is doortrokken, wordt de elektrische feestverlichting ontstoken en wordt het duidelijk waarom deze bruisende metropool in heel Europa gekend is als de hoofdstad van het vertier; nergens zijn de cafés zo talrijk, de balzalen zo immens, de dansen zo uitbundig. En u, dames en heren, zijt vanavond te gast in de twinkelende parel aan de kroon van het Antwerpse nachtleven, dames en heren, De Magic Palace!!!

En hier begint, gelijk vorig jaar, de muziek, jonas doet wat showpaskes, het licht trekt open

Welkom, dames en heeren, in dit heerlijk toverpaleis, de plaats waar dromen en verlangens werkelijkheid worden, mag ik u daarom als eerste gast aankondigen; de reeds lang overleden Mitzy Janssens!

LE MAGIC PALACE FOREVER

Le Magic Palace forever

*C'est la danse qui nous entraine
au Magic Palace La La La
Rendez-vous des amis, des amoureux
On y est toujours qai La La La
Loin de nous les soucis, cancans
Et jalousies La La La
Soyons francs et tous crions*

Le Magic Palace forever !!!

Jonas

Uw applaus voor de onverbiddelijke Mitzy en haar mannequins!

Dames en heeren, mag ik u van harte welkom heten in de Magic Palace, Offerandestraat 42, voor de beste bals, de grootste orkesten en het mooiste volk !

DE MAGIC PALACE WAS DE ZAAL VAN T STAD

Vanessa

In den tijd dat we in de Offerandestraat gingen dansen, in de Magic, koste dat tien frang entree.

Ruth

Ja, tien frang entree betalen maar dan moesten we nog een limonade drinken.

Vanessa

Als ge in de Quelinstraat of zo ging, dan was daar moeste genen entree betalen, daar konde zo binnen. In die andere zalen was dat allemaal op platen, op platen pick-up. Maar in de Magic was dat met een echt orkest en daarmee moest ge daar tien frang betalen.

Ruth

Tien frang entree betalen ja. Plus dan nog uwe limonade dat ge dronk, hé, maar ik dronk er maar ene zenne.

Marianne

Ik zat dan aan een tafeltje. Ge zat toch altijd aan een tafeltje hé? Ge stond niet opzij hé ? Ge zat dan aan een tafeltje. Als ge geen kennis had, dan stond ge opzij, maar als ge kennis had dan zat ge aan een tafeltje.

Ruth

Ja, en dan dronkt ge van uwe limonade, maar dan heel heel traag

Vanessa

Hoe vroeger da ge zijt hoe beter plötske da ge hebt hé. Hoe dichter da ge bij, feitelijk tegen den bak zit, hoe meer da ze u komen hale voor te dansen. En dan gode op u plötske... iedereen hee zowa z'n kantje van de zaal waar da ge ga zitte...en op den duur kende ook de jongens die u kwamen halen navenant welken dans, ne wals of nen tango. En jaaa euh... da duurt ni lang he meneer of wij zaten in diej bak hé. Wij waren nogal schoon maskes zenne meneer

Ruth

Den bak in de middele, parket, allemaal parket. Den dansbak in de middele, parket, allemaal parket en aan zo aan de zijkant waren da allemaal loges...vol met lucht en listers

Jonas

Licht en lusters!

Vanessa

En in de hoogte was da zo wa een podium, een podium op een verhoogske zo, en daar zaten dan die orkesje en wa speelden die allemaal ; teutereu, american patrol

Ruth

Awel, hier liepeke kik dan rond en dan was kik verkleed, ge moogt eens raden als wat... Ik was ekik verkleed als charlie chaplin

Marianne

Af en toe was het verkleed hé. Ah ja. Dan zee ik tegen mijn moeder; ik wil in een Hongaarse gaan. Ah, das simpel zei die, die dee de drapperies af, en die fronste da rokske en ik had een rokske en een kroontje van bloemekes die ze maakte. Zodus dan gingen we zo wel verkleed. Maar der was iemand die zegde dak dikke benen had en dikke billen. Ik heb u herkend aan uw dikke billen, zeet em en ik heb het nooit meer aangedaan

Vanessa

Ik ging is naar een verkleed bal op mijn werk. Ik werkte toen bij den Electrabel. Vroeger was dat nog Scheldestad. Nu is 't Electrabel ook weeral ni meer, nu heet dat weeral anders. Dat heeft al van alle namen gehad. Maar. En het is na iet ambetant, dat ik moet vertellen, van in die tijd, maar er is toch niemand ni meer van de bazen die daar toen op die bureel zaten. Dat was gewoon gaan dansen verkleed. En ik was in een Arabische gekleed.

Ruth

Alé !

Vanessa

Mijn moeder was een naaister, da was een perfecte naaister. Die had zo een broek gemaakt uit crêpe georgette, met een bustje boven, met van die hele brede mouwen. Maar mijn bovenlichaam, da was bloot. Alé 't is te zeggen; onder de buste, en dan den buik toen ook nog ni zenne, maar toch wel een stukske bloot en als ze dansten dan voelden ze uwe rug en ik had nogal veel aantrok van de bazen, hé. En ik zeg ; ik zijn wel gekomen om te dansen, niet om heel den bureau af te lopen!

Marianne

Maar meestentijds was da gewoon, da was in heel gewoon kleren. Da was toch meestal gewoon, in zondagse kleren ? Ge ging toch ni dansen verkleed hé ? Ge waart gewoon gekleed. Als 't carnaval was dan gingde verkleed, maar als 't geen carnaval was dan gingde in heel gewoon kleren zitten aan een tafeltje.

Jonas

Ja, d'er moest ge aan een tafeltje zitten. Daar moest ge aan een tafeltje zitten rond den dansvloer he, en dan moeste ne plastron aan hebben. D'er mochte anders nie binnen, d'er stond nen buitenwipper aan de deur. Ik zijn der ni zo veel naar toegeweest zenne, die plastron, pfff...

Marianne

Dus wij zaten aan een tafeltje. In héél gewoon kleren.

Ruth

En daaronder lakschoenen

Vanessa

Wette, we hadden ni teveel, we kregen alle jaren maar eens een nief kleed, en da was met Pasen. Want ik had een stiefmoeder hé, we zijn nooit ni hard goegevaren zenne, die heeft ons nogal hard gestremd, awe die niet hadde gehad dan hadde we misschien veel vrijer geweest, want...ik gaan er na ni over uitweiden want da's helemaal ni van dansen hé

Jonas

En ook allemaal zo'n strikske hier, zo'n strikske zo

Ruth

En lakschoenen

Vanessa

En een kleeke. Den ene keer was 't lang en den andere keer was 't kort he. 't Hee al is...Tot just onder de knie. En is tot boven de knie. Is tot bekan aan de knoesel.En dan met pasen woude ook zo'n kleed, een lang kleed, of een kort kleed hé.

Ruth

Met daaronder lakschoenen

Vanessa

Ik had het liefst korte. Ja, maar ni die heel korte, maar gewoon, just over de knie zo. Maar ik had ni te veel keus zenne, want ik had mijn trouwgoed nog ni zelf mogen kiezen, want da dee zij allemaal. Mijn stiefmoeder he. Maar alé daar gaan ekik nu ni over beginnen. Want dan is uw blad direct helemaal vol. Da gaan ik ni doen.

Marianne

Zij had altijd gelakte schoenen om te gaan dansen

Ruth

Ja, kzeg het toch. Lakschoenen. Schoenen met heel hoge hakken, en dan m'n haren ferm gedaan, m'n schoonste kousen aan. En dan moeste zien of de hakken van je schoenen goed waren. Want dat was het voorrecht dat wijlie hadden in die tijd. De hakken van je schoenen - tsjik tsjik — die moeste just gelijk zijn.

Jonas

Oeh ja, ons ma, die zette alles gereed voorda wij door gingen he. Alles moest perfect in orde zijn. En toen vree ik nog ni! En die legde alles klaar hé, opgeblonken schoenen en dingeskes hé...ale zo van die...dingeskes he... ?

Marianne

Strikskes

Jonas

Awel ja, strikskes ja. Dus, die legde alles klaar. Opgeblonken schoenen. En strikskes. Ja, ons ma joeng. Moest alles perfect in orde zijn.

Ruth

Ik werktege in de fabriek en at er dan één iet nief had geleerd, dan was da zo sé, tussen 't schof, 'kom kzalt olle is leren'. En in plöts van ons boterhammen op te eten, stoenge we der te danse. Uittlaten hé. De stoom uittlaten. De stoom eruit laten komen. En dan zei kik; voila! Na kan ik da ook weeral.

Vanessa

Mijne verloofde toen, die had dan... ja, een dansschool konde da nog niet noemen toen, maar dat was toch een zaal dat een koppel had afgehuurd, die de lessen gaven. Schriftelijk. Da was in de Magic, in 't stad, 's zondags een uurke of twee voordat het orkest begon. Da was dan de foxtrot, de slow fox noemden ze dat toen ook in dien tijd, tango, charleston

Ruth

De charleston. Da was nen dans om heel veel gummenas bij te doen. Da was zo. En opzij. En opzij. En opzij. En door de knieen. Door de knieen. Door de knieen. Ja, wij waren een uitgelaten jeugd

Vanessa

Weense wals, en dan de samba was er toen ook al en den boston

Marianne

Nu verstaan ik den boston sé. Dat zijn zo van die heel schoon liekes zo. Een twee drei. Een twee drei. Een twee drei. Dat moest zo vloeien zo. Remeber last september...in the rain. Dat is nen boston. Een twee drei. Een twee drei. Dat is precies nen trage wals.

Vanessa

Dat hebben wij daar geleerd, de basisregels ervan. Ik danste alles graag, maar het liefste, het sierlijkste vonden wij ; de weense wals. En natuurlijk den tango. Maar wij hebben leren dansen met een stekkedooske tussen ons heupen hé. Dat we goed...bijezen zouden blijven hé. Dat was heel

goed voor de passen. Da was ook heel plezant. Da was mijn leven, zo zweven op de vloer, uw ogen toedoen.

Marianne

En efkes alles vergeten, remember last september in the rain, aaah, dat is nen boston

Ruth

As kik muziek hoorde dan kreuffelde het in mijn voeten, dan moeste kik dansen, dan moeste kik da doen.

Jonas

Ge had hier en daar wa mensen en die konden een beetje...bewegen, maar er waren twee koppels van Hoboken, die waren beroemd, die waren gekleed gelijk die ballerina's, zij had dan van die lakschoenen aan en ge kent da hé, hij had nen hoed op en allé ja, ook helemaal opgetaloord zo. En die koste perfect honderd percent, die koste danse die mense, die kwamen dat demonstreren in 't café...en die mensen waren werkelijk...die kosten een aardig stukske uit de voeten...da was de moeite voor enne te zien, as 't a interesseerde hé...

En er betreedt efkes een showkoppel de scène voor een paar passen ima sumac

maar da interesseerde mij ni, dan hong mijn botten uit... pottokes pakken en met de maskes spelen...da's veel plezanter...vinne kik hé

Marianne

Ik danste heel graag. Jaja, ik was wel een beetje, ik was wel een beetje aan de zware kant, maar mijn vriendin da was een heel schoon meiske. Da was den tape à l'oeuil gelijk da ze zeggen hé. Zij trok de aandacht. En zijde gij hier alleen? Ja, ge weet hoe die conversatie gaat... Ja, ik zijn hier me een vriendin. En dan kwam ekik in beeld. Maar eens da ze me mij ene keer hadden gedanst, dan werd ik regelmatig terug gevraagd, want ik danste heel licht.

Ruth

Oooooh, ik danste altijd op, op, op...Ja, maar ik zijn de naam nu wel een beetje vergeten. Da was...Willy Rockin en da van de Magic dat zijn ik vergeten. (...) Tis daar dak op aan 't denken zijn. Ik herinner me Willy Rockin nog maar da was na feitelijk ni mene favoriet, der was ene in de Magic maar ik kan 't ni meer zeggen. Ik onthou na nog wel goe, maar die namen da...alé oe noemde die na weer...ni Willy Rockin, die andere, in die zaal, hoe heette die zaal nu weer ?

Jonas

De Magic

Ruth

Ja, in de Magic, juist en daar speelde hem...goe zenne, maar hoe noemde die nu weer...

Jonas

Dames en heeren, mag ik u aankondigen, speciaal voor u, heden avond in de Magic Palace, de man met de elastieken vingers, de virtuoso van merksem, de heksenmeester van de accordeon ; Florry de Leu!!!

GE KUNT GEEN DANSZAAL IN ANTWERPEN NOEMEN WAAR IK NIET GESPEELD HEB

Ik heb een paar radiocrochets meegedaan. Allemaal gewonnen. Kampioen van België van de Beroepsspelers. Ook gewonnen. 'k Heb op radiotreinen gespeeld, op maidentrips van schepen, 'Ontdek de Ster'; ik heb het allemaal gespeeld. En ik heb met alle grote artiesten gewerkt. Maar het meeste deel is allemaal dood. Met zangeressen, nen hele hoop zangeressen. Met Kalinka. Jenny Lionel, Lisette de Rijck. Maar der zijn der al heel veel van dood.

Ik woonde in Kortrijk hé, ik zijn ne Westvlamink en ik ben naar hier gekomen. En ze zeiden; ze zoeken nen accordeonist in den Old Tom op de Keyserlei. Mijn instrument was wel versleten, maar ik ben er toch naar toe geweest. Daar waren drie negers ; een neger aan de piano, een neger aan de drums en een neger aan de contrabas en ik was de enigste blanke. Ik pakte mijn accordeon uit. Temps du Bon zeggen ze, van Demany. Ik zeg, ja geef maar, ik lees muziek als een gazet. Dus ik speel da, maar in die accordeon daar waren meer gaten in dan dat er muziek uitkwam. Ik had daar bijkant een bronchit van. Zo is da vertrokken. Ze hoorden mij spelen en die zeiden ; komt bij ons ook eens spelen. En dan den ene hoort da en zei ; ja, pakt maar Florry de Leu, pakt maar Florry de Leu.

Ge kunt geen danszaal in Antwerpen noemen waar ik ni gespeeld heb. Ik heb in de Billiard Palace gespeeld. Ik heb in de Roma gespeeld, op de Turnhoutsebaan. In de Grüter heb ik gespeeld. In de Paladium. Ik denk dat daar wel duizend man binnenkon. En altijd boenkedevel hé. In Club 13 braken ze de zaal af. Er stonden er misschien nog honderd buiten, maar die mochten niet meer binnen want het was volzet. De Palace in de Keyserstraat. Tivoli. Café Nancy. Nachtlucht. De Rubens in de Carnotstraat. De Century op de Keyserlei. De Samson ja! Zeventien jaar lang het Bal van de Dikke Zielen. Da was in de Harmonie. Daar was zoveel volk. En altijd de beste orkesten. En ik speelde die kapot hé. Goh goh, dat heb ik zeventien jaar gedaan. Café Français ! Godverdekke ! Ik vree daar met één, een parisienne. Ik had in mijnen tijd succes bij de maskes. Ik heb eens gevreeën met drie. En dan belden ze thuis en ik moest van de één naar de ander koersen. Da ging nie hé. Dat was rap gedaan. Ik heb ook veel gespeeld in de suikerfabriek Tirlmont, van Tienen hé. Met drie orkesten en wij zaten dan op een plateau, die draaide zo stillekes terwijl we speelden. Maar als ge der opzit, voor te spelen...en boven u hangt er zo nen bol met allemaal spiegelkes en daar stonden faren op. Achter een uur wierde zo zat als kweetni wa. Van die spiegelkes hé. Hoo. Da was. Da was.

Ik heb er in mijn leven drie weten sterven in de danszaal. Ja, ineens de kop op tafel en weg. Den eerste was in de Korte Nieuwstraat. Ik trad op met ne kluchtman, ne komiek, met euh Jef Burm. Die had een harnas aan en die speelde Geneviève de Brabant. En vanvoor zat den directeur van de club Télégrafique, van den telefon. En die begon te lachen, en hij kon ni meer stoppen. En dan heet em daar zijn eigen doodgelachen hé. Dan hemmek er één g'had in de Quelin, da was den directeur van de Banc d'Anvers. Van Antwerpen hé. En hij zee, hij komt naar mij, en hij zee, Flor, zetem, ik gon den dans openen. 'k Zeg kleer, vermenigvuldigen hé. We zetten 'm in, hij daanst, 'k

laat 'm vermenigvuldigen en hij valt dood, in den bak. We hebben em oepgepakt en aan den toog gezet, me zenne kop op z'n armen. Hij was dood hé. En dan de Chapelle de Bourgogne, van Bourgogne hé. In de Nieuwstraat, oek, 't zelfde. Oek, met 't daanse. Ineens ineenstukken en dood hé. En ik kreeg nog naar mijn voeten van den impressario, die zei; Florry, da hadde ni meuge doen. As ze aan mij komen vragen. Ik zet den daans in, 'k zeg, wa moete kik doen? Ja, jamaar, ge komt aardige dinges tegen, ze.

JUFFROU WILLEN WE EENS DANSEN ?

Vanessa

Juffrouw, wilt u aub met mij dansen?

Ruth

Juffrouw willen we eens dansen? Of juffrouw, eens dansen?

Vanessa

Of eens dansen, meisje?

Marianne

Of, juffrouw, mag ik deze dans van u?

Ruth

Of zo, met een buigingske

Vanessa

Ja, met de geste ook

Marianne

Of ne keer knikken omdat ge te ver zat, dat ze bij u niet geraakten, maar da was in feite heel beleefd

Vanessa

Want vroeger waren de mannen anders hé...excuseer hé ...ik wijs niet met de vinger, maar vroeger zal ik zeggen...dan schreven ze gedichtjes naar mekaar en woordjes...want ik heb van ne man nog: nous restons nous trois; moi, amour et toi...kan 't u laten zien zenne, dat was vroeger feitelijk zo, ik heb nog andere gedichtjes van andere mannen ook...van dat ik lachende ogen had en ferme benen, dat meisje is een zonde waard – hohoho amai

Irène de Weerd

ik heb ook van andere mannen ook...ook gedichten gehad...van dat ik lachende ogen had en ferme benen, dat meisje is een zonde waard – hohoho amai

Ruth

Ze kwamen gewoon dus van hun plaats naar u toe. Ze bekeken u. Ni vlak bij u, maar wel zo een beetje ne meter of anderhalf van u af. Ze keken. En dan, da wiste direct, da zagde aan hun ogen, aan hun gezicht, ofdat ze wouden dansen of niet

Vanessa

Den eerste keer dat da bij mij gebeurde, had ik mijnen bril afgedaan. Want ik wou ni...in dien tijd droeg praktisch niemand genen bril. Dus ik had die in mijne zak gestoken en mijn zuster zegt;

Marianne

Margriet, die jongen komt u halen voor te dansen!

Vanessa

Ah ja? Waar, waar?

Marianne

Maar Magriet, hier sé, daar

Vanessa

En omdak ni zag, was ik zo gegeneerd, dat ik dacht; nu doen ik mijnen bril nooit ni meer af. Voor niemand ni. Als er iemand met mij ni wilt dansen omdat ik nen bril draag, dan laten ze 't. En nooit heb kik die bril nog afgedaan.

Jonas

Er was een lange bank, zo helemaal rond den bak en daar zaten ze te wachten, de maskes. Te wachten. Tegen de muur. Hun moeders waren er dikwijls bij en dan moest ge dat vragen aan die moeder of ge met die dochter mocht dansen, mevrouw mag ik eens dansen met uw dochter? Er waren er die niee zeiden. Dat zaagt ge op hun gezicht ook dan dierft ge die ni gaan halen, die moeder was dan een kwaai hé. Die vriendelijk waren dan zaagt ge aan hun gezicht, ja daar moogt ge mee dansen. Ge zaagt het goe aan de maskes. Dat ze wouen dansen. Aan hun ogen. Ik zag dat aan hun ogen. Ik ging langs die bank en ik zag dat aan hun blik.

Marianne

En dan zegde ja of nee. Als ge geen goesting had en ge zaagt dat ze kwamen, dan liepte agauw naar de koer.

Ruth

Maar deur den band gingde toch wel dansen hé, alé wa zegde gij nauw! Voorwa kwamde gij hier!? Wijlie kwamen hier om te dansen. En ik danste graag, echt waar, ik danste heel geire. Want luistert; ik heb niet veel uitgangsleven gehad, maar hetgeen ik gehad heb, heb ik graag gedaan.

Marianne

Zie hé. Het was niet aan ons om te weigeren, dat deden we niet. Dus ge danste, of ge daar nu goesting in had of ni. Ge danste.

Ruth

Weigeren is onbeleefd

Vanessa

Nee, da deede ni

Jonas

Maar ik wel gehad zenne, da ze weigerden

Marianne

Jawel, as ge der wa bang van waart

Vanessa

Als 't zone aardige was.

Ruth

Ne kwaai

Marianne

Ene die gemakkelijk vocht

Ruth

Maar dan wier het gevaarlijk zenne, als ge nee zegde dan was da een affront

Marianne

Ja dan wiere die kwaad he

Ruth

Ineens hing er iets in de lucht, dan wier het echt gevaarlijk

Marianne

En ge zaagt da aan die hun ogen, die veranderden, die wieren smaller, die blonken

Vanessa

Ik heb eens ene keer nee gezegd. Dat was in de Fox en madam en meneer van den peerdenbeenhouwer waren ook in de Fox. Ik had ene geweigerd om mee te dansen en iemand anders kwam me halen om te dansen en daar danste ik mee en toen begonnen ze te vechten.

Jonas

Als ge een maske vroeg om te dansen en die refuseerde, dan moest die nie proberen van met nen andere te dansen. Want dan plakte die andere tegen de muur, dan vloog ik er henne zenne. Als ze refuseerden, dan was da een affront!!!

Vanessa

Da was nogal iet! De zoon van den peerdenbeenhouwer kwam er dan tussen. O!!! Vroeger vochten ze gemakkelijk.

Ruth

Jamaar, als 't warm wier waren we weg, dan waren we weg, als 't warm wier. Jamaar, da dee dikwijls lelijk zenne.

Vanessa

Ze vechten veel.

Marianne

Mijne man heeft is gevochten met ene omdat die tegen mijn witte kousen stampte. Ik had witte kouses aan. En mijne man was een biljarreke aan 't doen. En der was er ene en die zat altijd maar zo tegen mijn been en ik was er ambetant in hé ...op mijn witte kouses hé, die had gedocht da wij daar maar zaten en niemand anders ni hadde, maar die van mij die was een biljarreke aan 't doen en ineens had die van mij dat in 't oog hé en hij gaf die daar een petaat hé

Ruth

Ik zijn kik is gaan lopen. Ik danste altijd met dezelfde jongen. En al die andere jongens waren daar jaloes op. En die wouden natuurlijk conflicten maken, batteren gelijk ze zeggen, en ineens zat het ertegen en ik docht in mijn eigen, angela gaat weg. Agela, sebiet zijt eraan. Dus heb kik fermkes de 24 gepakt en zijn kik naar huis gegaan. Ik dacht in mijn eigen; laat ze maar doen. Laat ze maar vechten. Moi, je m' en fou

Wij zochten altijd een plaatsje dicht bij de bar, want daar zaten de mannen een pintje te drinken om de moed te vinden één van ons te komen vragen. Jaja, wij moesten altijd wachten tot één van die mannen ons kwam uitnodigen voor te komen dansen ... Ik heb daar dikwijls met mijn voeten zitten dansen. Goesting om te dansen, maar gewoon geen gelegenheid.

Jonas

Da dansen dat interesseerde mij geen barst. Ik kende maar éne stijl van dansen en wij noemden da ne plakker, ik weet ni of ge da kent, dat is dus zo dicht, nu is 't zover mogelijk bijeen, vroeger was da zo dicht mogelijk bijeen. Nen tegeldans. Ne gilettekker

Ruth

Ik heb daar dikwijls staan wachten! Dus wat deed ik dan, dan begon kik maar is rond te lopen hé, dan ging kik is rond en dan zag ik of da'k geen kennissen zag links of rechts. Gelukkig had ik dan wel veel kennissen waar da'k dan een babbeltje kon mee doen. Allé en de volgende dans, knots terug op onze stoel helemaal opge opgedr, opgepopt, opgepoept zoals z' op z'n Antwerps zeggen. Komaan poept uw eigen nu eens op!!! Jaja, maar éne keer de 25 gepasseerd werden wij wel als muurbloemkes beschouwd!

Jonas

Het interesseerde me gewoon ni! Muziek over 't algemeen wel, omdak muziek speelde, dus da interesseerde me wel maar om na te zeggen, oooh mannekes tis zondag sé, we gaan vandaag naardaar en we gaan daar dansen en dansen dit... neeneeneeneenee, da was ...potten pakken en dan wat met de maskes spelen...(giechelt)...das plezanter dan dansen, vind ik...ieder z'n goesting hé

Ruth

Ja en dan maar weer wachten tot dat die onnozelaars goesting hadden om ons te komen vragen om te dansen. Ik zijn recentelijk naar een viering geweest hé van m'n vroeger werk, voor de gepensioneerden doen ze dat soms, en ik zag daar die jonge maskes van tegenwoordig staan dansen op hunne alleene. Ik zeg alé, zie ze daar nu staan. Dansen op hunnen alleene. Da kosten wij vroeger ni. Niet. Wij moesten gewoon wachten gelijk onnozelerekes totdat zun goesting hadden om ons te vragen om te komen dansen. Da vind ik zoveel da mij...aan mijn jeugd is gepasseerd hé. Niet?

DE MUURBLOEMKES

Jonas

Dames en heren, maar vooral de dames, en dan is nu het moment gekomen waar een aantal onder u reikhalzend naar hebben uitgekeken: de prooi is uitgekozen want....de dames nodigen uit

J.deVel

Soms als entertainer riep ik door de micro: En nu nodigen de dames uit. En dan kwamen de muurbloemkes, zij die nooit aan den bak kwamen, die kwamen ons dan halen en dan werd dat hoofs aanvaard en dan werd er vrolijk mee gedanst en gebabbeld, dat was natuurlijk de 'free talking'. Komt gij hier dikwijls, juffrouw?

Marianne

Ja, ik woon hier vlak neffe de deur

J.de Vel

Heb ik u al eens gezien?

Marianne

Ik u al wel, al heel den avond. En gij mij toch ook?

J.de Vel

Jajajaja

Marianne

Zeg, gij spreekt zo een beetje raar, vanwaar zijt gij afkomstig?

J.de Vel

Ik kom, ik kom euh van Retie – Retie dat werd toen nog geschreven met t h i y

Marianne

Ik kom van Deurne, gewoon geschreven d e u r n e, deurne dus, begrijpt ge?

J.de Vel

jajajajaja

Marianne

zeg en Retie, waar ligt da juist?

J.de Vel

Retie - dat is daar tussen Turnhout en Mol hé, de koninklijke domeinen moeten u bekend zijn

Marianne

De watte?

J.de Vel

De koninklijke domeinen van Retie

Marianne

Die ken ik ni.

Amai, vindt gij het ook zo zaalig hier?

J. de Vel

Jajaja

Marianne

Voelde gij u ook zo helemaal op uw gemak zo?

J. de Vel

Jajaja

Marianne

Ik smelt helemaal in uw armen. En gelijk gij danst he...dat is zo speciaal, zo artistiek

J. de Vel

ik was ne cabaratier of ne chansonnier gelijk ze zeggen

Marianne

Ne chansonnier! Ne zanger! Angela, ik dans hier met ne zanger! Of is da ni hetzelfde, ne zanger als ne chansonnier?

J.de Vel

Chansonnier is iemand die zijn teksten zelf schrijft, zijn muziek zelf maakt en het zelf voorbrengt, dat is ne chansonnier, brassens is ne chansonnier, brel is ne chansonnier en ik was er ook ene

Marianne

Maar dan zijde gij keiberoemd! Angela, die is keiberoemd. Kende gij nog zo sterren zo?

J.de Vel

Ziede mij daar staan naast Frank Sinatra?

Marianne

Waah! Frank Sinatra! Angela, die kent Frank Sinatra!

J. de Vel

Ik zie die daar nog staan

Marianne

Alé seg!

J.de Vel

en da was dan het amerikaans repertoire, zo vlak na den oorlog.

Marianne

En wa speelden die allemaal?

J.de Vel

teut teut teut, euh american patrol, da zie ik hem nog spelen

Marianne

Amaai, da moet één en tander geweest zijn

J.de Vel

Jonge jonge jonge da was feest. Ik heb daar dus gengsters geslagen, in de pers enzo en dan ben ik aan contracten geraakt van hier tot ginder

NORMAAL HAD IK GETROUWD GEWEEST IN '41....

Vanessa

Kom vanavond weer
Zo murmelde hij
Gij die mijn hart bekoorde
Met uw zoete woorden

...

Woordjes... Gedichjes... Normaal had ik getrouwd geweest in '41 maar door het oorlogsfeit...Mijn ouders zegden; ja, we hebben maar één dochter en we zullen ze laten trouwen gelijk het moet, alé, in 't moet was in den tijd in 't wit en met ne suite. En mijn ouders zegden ; luistert kind, da gaat moeilijk nu, we weten ook niet wat den oorlog gaat brengen. En die jongen woonde in de Vlaanders en die papa van hem die zegde ; het moet mijn schoondochter worden, al is het dat ze alleen haar hem aanheeft, zei hij, het moet mijn schoondochter worden. Maar ik ben het dan niet geworden en dat is dan gedaan geraakt hé...

En dat was natuurlijk...da was natuurlijk...dan wel dan een beetje... hé.

En dan heb ik eens kennis gemaakt - en ik moet eerlijk zeggen, ik heb altijd ne patriot geweest – en dat was ne jeugdvriend zo en ik dacht dat zal wel gaan, gekend van bij de kajotters en de kajotsters... en op ne zekere ogenblik is er ne vriend van hem en hij zegt ; Alice, zegt em, ik moet u nen brief laten lezen want da vind ik schandalig. Hij zegt ; Jacques heeft iemand anders en is bijgetreden bij de SS...

Ik zeg ah...ik zeg ; mag ik dien brief hebben ?

Ja, zegt em, gij moogt dien brief hebben want 't is schandalig, zegt em. En ik ben met dien brief naar zijn ouders gegaan en die papa zei ; die komt hier nie meer binnen. Bij mij was dat afgelopen. Da was den tweede keer. En dan den derde keer had ik weer kennis gemaakt en mijn vader zegt ; Alice, zegt em, alstublieft zegt em, dat is ne serieuze jongen. Ik zeg ; ja, ik denk het ook. Mijn moeder. Mijn moeder kwam daar weeral tussen, ja, die kon mij niet lossen hé. En mijn vader zegt ; gij gaat zwijgen en gij gaat uit, zei hij tegen mij, tot wat duur dat ge wilt, ge hebt meer as uwe ouderdom. Ik was zevenentwintig jaar. Hij zegt ; gij moogt uitgaan, zegt em, ik heb gezien wat persoon dat dat is. Vier dagen na datum valt vader dood hé...

En dan heeft die jongen zeker nog ...dan heeft die jongen zeker nog...

Maar als hij mij pakte moest hij mijn moeder ook pakken hé. En dat was het grote struikelpunt dan hé. En dan ben ik niet meer getrouwd. Ik heb nog geweest kunne hebben met ne weduenaar en alles maar...nee, dan heb ik gezee, nee,'t is gedaan. Ik ben nooit ni alleen geweest. Ik heb altijd veel vrienden en kenissen gehad. Veel gaan dansen. Ja, als ik dat niet had gehad had ik zeker getrouwd geweest. Want ik had altijd gedroomd van nen hele hoop kinderen. Ja, en nu.... Nu heb ik er geen hé.

STAN BRENDERS – THE WEDDING OF POCAHONTAS

Jonas

In het jaar 1600 trouwt Pocahontas met John Smith. De trouw van de indianenprinses, wordt u in dit toverpaleis gebracht door één van onze beste orkesten, beroemd tot in Amerika. Dames en heeren, vier samen met mij 'The Wedding of Pocahontas' u gebracht door Stan Brenders and his magic orchestra.

HET KWAAI MANNEKE DANST GELIJK HET MOET

En ze zijn voor den tweede keer aan het dansen en aan het draaien, als ineens een creatuur in traditionele volksdanskledij met een immense klap uit den toog komt gesprongen om ziedend hetvolgende mede te delen;

Marianne

Dit alleraardigst boekje volksdanschoreografieën is als reactie bedoeld op de uitheemsche trotten en steppen die heden ten dage geheel den natuurlijke eenvoudige dans hebben vervangen. Deze volksvreemde vermaakkultuur heeft gepoogd ons volk te ontaarden, te verdierlijken en te verdeelen. De oude volksgebruiken, de muziek en de volksdansen werden verdrongen en uw jankende tjingel-tjangels, valsche nageaapte jazzmuziek en walgelijke, karakterlooze, moderne dansen kwamen in de plaats. Goddank, dingen die geboren zijn uit het sterk geloof onzer voorouders, uit hun harden levensstrijd, die als levensbehoefte eeuwen lang met een volk vergroeid zijn, worden zoo maar niet weggevaagd. Wat wij heden als ons volk rondom ons zien, is meer kudde en massa dan schoone, gebonden gemeenschap. Daarom is juist het groote werk daarop gericht, ons volk tot een waarachtige, gave, sterke volksgemeenschap op te voeden. Flierefluiters, flinters, oppervlakkige en onbenullige leeghoofden, zazo- en swingmaniakken, voelen zich niet thuis in onze beweging die al trekkend, zingend en dansend de weg heeft teruggevonden naar de vaderen. Tegen een verward, een donker en slap heden gaan zij met de vaderen staan voor een ordevolle, stralende, sterke toekomst. Er is een waarachtig nieuw menschentype aan het groeien, met open ogen, vrank gelaat, sober en evenwichtig, met zelftucht en sprankelend van levensvreugde. Te midden van de hedendaagse geestesontredde, tegen de apathie en de weerloze levensmoetheid van de massa in, verschijnt dit bundeltje volksdanschoreografieën als een lichtend punt, als een pleidooi voor levensoptimisme en levensvatbaarheid, als de uiting van een sterk geloof in de eeuwige kracht van ons volk. Staakt daarom vrienden uw volksvreemd gehos en danst nu samen met mij de kadril!

En hup, op hermetische volksdanstonen, huppelt het kwaai manneke nog wat rond alvorens al even huppelend weer van het speelveld te verdwijnen, de dansers en het gehele publiek in complete verbijstering achterlatend

IKKE IN DE RUBENS ? JAMAIS DE LA VIE !

Waren er zalen met een slechte reputatie? J + V: Ja / J. de Rubens **Waren er bepaalde zalen met een minder goede reputatie? Ah ja ja. Ah jaja** V: De Rubens J: De Rubens in de Carnotstraat **de Rubens, zo was't** J: Maar kzeg het toch, de Rubens **daar kwam zo wa ander volk** J: zo wa een ander klasse van volk V: Ik wist da da er was, maar ik ging der ni naar toe **ik heb daar nooit ni gewest, da was niks voor mij / Dat was ander soort mensen dat er kwamen. / En waarom woude daar ni naartoe?** V: Omdat er daar zo van die...aardige jongens waren / **Aardige jongens? Van da ...zeker, aardig uitschot zo precies / De mindere of lagere klassen gingen naar de Rubens** J: de Rubens, daar vanachter in de Carnotstraat **wat later cinema Rubens is geworden.** J: Just V: In de Rubens, daar kwamen de jongens zo **zo ; komaan, we gaan dansen ! En dan zeiden wij ; nee, dat doen wij niet.** V: Ge kunt da vragen op een beleefde manier, maar die spraken dan in zo'n aardige taal, dat ik tegen mijn vriendin gezegd heb; hier komen we niet meer **da was ander soort mensen dat daar kwamen** M: Ik ging der ni, ni dak teveel pretentie had zenne, maar da was mijne genre niet. **Da was meer fabrieksmensen enzo.** M: niet dat die slechter waren als wij hé. Maar ik zeg; bij ons was da zomeer dezelfde klasse, hé, middenklasse. **Verkoopsters, bureaувrouwen, meisjes, bureelmeisjes enzo.** V: Ge moet het zeggen gelak het is; de Rubens was een soldatenkot **Da was een soldatenkot? Ja, een soldatenkot, ik zal 't zo zeggen, een soldatenkot** J: Want de Rubens was gekend voor de soldaten die gingen daar dansen met de meiden / **Als ge eens geire een meid opschaarde, dan moeste naar de rubens gaan** J: Dus ikke naar de Rubens, en dar waren wij als soldaat verkleed, en daar hebben wij ons gangen kunnen gaan **jajajaja, de Rubens daar heb ik vele meisjes versierd natuurlijk hé** J: daar heet em er veel versierd **Tot in Berendrecht toe hé** J: en die moest em dan naar huis doen met den boerentram, da zegt em der ni bij. **Jongejonge, da heb ik ni lang volgehouden.** J: dat eet em ni lang volgehouden **Was da de naam van de Rubens, da de soldaten er eeuhm...? Ja, en der wier veel gevochten...en daar werd veel gevochten? Dus dat had niet zo'n goede naam eigenlijk, de Rubens? Nee, nee, helemaal ni / da was meer bas klas / een ander klasse van volk / daar ging ik ni /** V + M (tegelijk met opname): nee nee helemaal ni V: da was voor 't laag volk M: veel dienstmeiden V: Boerentrienen M: en fabrieksmensen enzo V: Ja bas klas M: Laag volk **Ikke? Ja. In de Rubens? Ja? Jamais de la vie! Ni? Nee. Jamais de la vie!** M + V: Jamais de la vie

EN DA WAS ALLEMAAL NI SCHOON GENOEG EN DAN ZIJDE SLECHT VOLK

Ik danste in de Rubens, een echte danszaal. Maar vervallen zo wat. Een ronde gelak den opera. Een grote portaal voor binnen te komen. Niks betalen, wel consumase, maar ni, entrée ni betale, euh, gewoon hé, da zal ni zo chique gewest hemme. Een ronde zaal, me pileire en den bak int middele. En ieveraanst opzij een orkestje. Toch wel van ne man of vijf denk ik. En da was allemaal ni schoon genoeg. En dan zijde slecht volk. Want ge zij ni schoon genoeg gekleed navenant – ni voor de mensen van de Rubens, waar awe kwamen – maar voor die mensen die da een beetje meer geld hebben.

Tis iel lang gelede hé meneer. Nemt na dak vijftien, zestien jaar was. En na zenek er vijfentachtig. Das iel lank geleden. Ik heb hier iet van euh, da ge kunt zien... hoe da...doe da kaske is open meneer, en helemaal opt onderste schabbeke... 'k heb het er vandaag qjust gelee. Da zou de Rubens kunnen zijn. Da zou kik kunnen zijn, maar 'k zen't ni zenne meneer. Euh, maar euh, zo nogal een klein en zo nogal rond en zo'n plat gezicht. En een dubbel kinneke, da zou kik kunnen zijn. En dan derboven was dan helemaal rond een balkon, en der stonde dan tafeltjes en stoeltjes en der koste dan de bezoekers komen opzitten, die ni dansten. En daar zaten mijn ouders. Die gingen boven hun 's zondags pintje pakken. En wij, ikke en mijn zuster, mochten beneden blijven om te dansen met de soldaten. Dan konden ze ons in 't oog houden, we waren bitter jonk zenne. Dan zeiden de soldaten soms van mee eens een pintje te pakken aan den toog. En dan deden we teken naar boven...en als ze zo deden was goe en als ze zo deden...dan dede we da ni. En die jongens, die waren dan veel in soldatenkieren en 't waren lelijke soldaten, zenne meneer. Ons ouders waren zo fier op ons, awe ons kleeke 's zondags schoon gewassen en gestreken en ons lakschoentjes ferm opgeblonken, da stoeng allemaal kleer. Der is er hier één en die betaalde 250 frang – 'k geloof da ni zenne- entrée ieverans in een zaal. En wete hoeveel da kik verdiende, meneer? Ne frang vijfentwintig per uur en ge werkte achtenveertig ure, das gauw geteld hoeveel pré da ge dan had hé. Dan gade ni gaan danse waarda 't 250 frang is hé. En ons haar da dede we zelf. Jaaa. Deden we zelf. En der kwam dan altijd wel wa nief mode uit, en mode maakte na toch. A's 't gene hote couture was. Ik docht toch dat ferm was.

Der waren ook filoekes, daar, die da dochte dan da ze naar de Rubens kwamen, dan was't zo se; gode ni mee naar huis vandenavond? M'n ouwers zijn ni thuis, en de meid is ook ni thuis. En der zoude dan goe genoeg voor zijn? Jaaa, twas toch waar, toch de waarheid. Der waarde goe genoeg voor. Maar da hee ons vader ons allijd gezee. Pas op a ge me iemand omga die beter is as gij. Ge zult nooit ni gelukkig zijn. Want ze zullen u altijd laten voelen da ze beter zijn as gij. En ze zullen nooit ni trouwen. Voor te vrijen zuld' altijd goe zijn. Voor voor te trouwen... Jaaa.

Ons moeder heeft meid geweest. Dienstbode. En die komt van den buiten. En da zou dan een boerentrien zijn in de Rubens hé. Da kannekik ni hore.

En ze koste... mijn ouders hebbe niks g'had aan hunnen tijd. Totaal niks niks niks. Der kunde boeke van schrijven. En hun twee dochters mochten van hun jeugd profiteren. En da is dan gelukt. En da is gelukt.

NADIA DE HOOFDZUSTER

Vanessa

Maar die namen die ken ik niet meer. Ik weet nog just, Yvonne Verbeeck die trad op in de Magic, die deed dan scetchen en die zong...en wie was daar na weer bij, bij Yvonne Verbeeck... ik en namen, da's moeilijk zenne. Daar zijn ik geen goei in. Ik zien die personen voor mij, maar die namen...Ik heb hier nog last met de zuster, 'k zal 't u laten zien...hier lee een briefke...de hoofdzuster (er valt vanalles op de grond)...de hoofdzuster van hier...die hare naam staat hierop. Als ik er moet enne gaan, dan moet ik altijd denken ; hoe heet ze na weer, wat ik daar allemaal van gemaakt heb. Nadine. Nadia. Wat ik er allemaal van maak da weet ik ni, maar de naam zal ik nooit ni goe zeggen...'t staat erop geschreven...enfin, wie is da ?

Marianne

Marianne heeft een gsm met grote toetsen vast en telefoneert met haar moeder

Ze zen hier goe hé. Da wil ik zeker ni zeggen. Maar 's avonds als het donker wordt, dan komen ze binnen he. Dan komen ze binnen de dokters. Om met ons een ritje te maken. Op de moto. Ja, mij ni gelaten hé. Da de doktoors ons meepakken hé. Maar zonder helm ! Is da wel verantwoord vraag ik mijn eigen af...

DE MASKES MOESTEN OP TIJD THUIS ZIJN

Jonas

De maskes moesten op tijd thuis zijn

Vanessa

Ik moest om half twaalf thuis zijn en da was voor mij iedere week een groot probleem

Ruth

Half twaalf. Ik moest kik om elf uur binnen zijn. Wa zeg ik, ne minuut voor den elf moest ik binnen zijn. Dat was de bel en den eerste stap binnen en dee kik dan ni dan was da fwiet een week schorsing en ni gaan dansen

Marianne

Ik had heel veel geluk. Ik woonde naast de danszaal en ik moest just ne minuut voor twaalf thuis zijn. Zo gelijk assepoester.

Ruth

Ik zen van zijn leven ene keer naar een bal mogen gaan, een echt bal van de joden, van de kleermakers en dan had ik van onze vader een zwart lang kleed gekregen. Ik moest klokslag ten elve binnen zijn hé, maar mijn vriendin was er bij en die haar moeder ook, die had het speen, en die zeiden ; allez elza, ge zijt toch bij ons en tatata. Alé soit, en Elza liet her eigen overhalen hé. En onze vader die stoeng in de hal – zonder leugen he – en die zei ; vanwaar komde gij ? Ja, zegkik, kzen kik wat te laat, paula die haar moeder was derbij, die had het speen. Doet da kleed uit! Kzeg alé kheb da just gekregen. Doe da kleed uit ! En me een schaar heeft onze vader puur van colère heel da kleed kapot geknipt. Aan mij hetem ni aan gewest hé, het was da kleed. Da kleed had het gedaan.

Marianne

En als het dan bekan tijd was, dan kwamen ze allemaal af

Vanessa

En da was iedere week hetzelfde probleem, want dan moest ik verschillende mannen teleurstellen die nog met mij wilden dansen, want ik moest naar huis

Jonas

Wij wilden wél de maskes naar huis brengen. Maar wij wilden ni dansen. Die flauwekul. Dus wa deden we ? We bleven aan den toog staan, pottokes pakken, tot da we voelden da de maskes naar huis moesten, en dán pas gingen we die vragen om te dansen en dan hadden we misschien de kans da we die naar huis mochten doen en dan daarna eventueel....

Ruth

Lajajaja...met als gevolg ; stonden wij daar nen hele avond te koekeloeren, met ons voeten te dansen...

Marianne

En zo rond een uur of elf...

Jonas

Als we voelden da de maskes naar huis moesten...dan

Allen

Is dansen ? Juffrouw zullen we eens dansen ? Wa denkte eens dansen ? Jaaaaaaa

Vanessa

En da was dus iedere week hetzelfde probleem, want dan moest ik vier, vijf, zes, zeven, acht mannen teleurstellen, die nog me mij wilden dansen, die nog op mijnen boek stonden

Marianne

Bij heur was da file

Jonas

Ja, der waren altijd klotzakken bij die gingen vroeger, en dan waarde gij dus te laat

Vanessa

Maar...als ge op tijd waart en het klikte op den dansvloer

Ruth

En ge bleef aan mekaar plakken gelijk ze zeggen

Vanessa

Da wilt dus zeggen; meerdere keren met mekaar dansen

Ruth + Vanessa

Dan mocht die jongen u naar huis doen

Marianne

En als ge dan naast de danszaal woont, dan hedde ineens heel veel pech da ge naast de danszaal woont, want dan vroeg die jongen...

Jonas

Wat denkte, zal ik u efkes naar huis doen ?

Marianne

En dan zei kik; ja natuurlijk da, maar da gaat dik tegenvallen zenne manneke, want da was hoop en al twintig meter lopen. Van den dansvloer tot aan ons voordeur.

Jonas

Kgaan da percies toch ni doen

Marianne

Dan waren ze ni meer geïnteresseerd

Jonas

Ja, ge moet da verstaan ; ik was een vogelke hé, da vliegt van 't een bloemeke naar 't ander hé. Dus wat deed kik; ik danste er eens mee. Meer reussen feitelijk, dat was geen dansen, ik danste ermee, dan ermee naar de cinema. Want ik was zo enen vroeger ; ik ging 1 of 2 keer met hetzelfde vrouwke of wefke weg, dan kost die haar schup afkuisen, dan moest die weg, dan vloog die buiten

Vanessa

Zo'n jongens moesten wij dus niet hebben

Ruth

Ik heb er ene gekend en die probeerde altijd de soutiens van de meiskes los te maken. Tijdens den dans. Bij mijn vriendinnen kost em dat gedaan krijgen maar ik zei; hé past op hé gij, want mijn hand gaat uitschieten

Vanessa

Ik was er met ene aan 't dansen...en die houde me stijf vast hé...en ik was ambetant...ik zeg; wilde me nu eens wat lossen laten...en weet ge wat em zei...bléft staan, bléft staan...'k dacht dat het zijn pijp was hé. Ik heb hem weggeduwd en ik zeg; laat me nu eens los, zeg ik...blijft staan zei tem...anders zien ze 't ...en dan begreep ik het...want het was...een dingén hé. 'k was geen misse zenne manneke.

Maar als het echt in 't echt klikte op die dansvloer

Ruth

En ge bleef echt in 't echt aan mekaar plakken

Vanessa

En die jongen kon minstens zes weken lang zijn pollekes thuishouden

Jonas

Da vond ik nen belachelijke regel zenne van die zes weken

Vanessa

Dan wiste da da ne serieuze jongen was

Ruth

dan waren wij ni meer verlegen, dan gingen we...

Vanessa

naar 't Half Maantje...

Ruth

naar 't Half Maantje en daar stonden zo van die bangeskes...

Vanessa

Om op te zitten....

Ruth

En ja, om zoal is, ja, alé, ja om...

Vanessa

Contacten hé...

Ruth

Ja, ik moet er na toch geen tekeningske bijmaken hé, wat doede als ge jong zijt...

Vanessa

Op zo'n bangeske zo...

Ruth

Dan godde zo wa...ja

Vanessa

Elkaar wa beter leren kennen zo

Ruth

Onderzoeken hé, zo wa...zoeken naar de...de stoom er laten uitkomen he...ik moet er na toch geen tekeningske bijmaken hé ?

Jonas

*Er stond een maske aan de deur trim tram troelala
Een kleedje aan ik zag er lossen deur trim tram troelala
En in dat kleedje had een scheurtrim tram troelala
Daar stak ik mijne vogel deur trim tram troelala*

Marianne

Ik had één broer en één zuster. Mijn zuster is gestorven als ze achttien jaar was. Omdat ik slechte ouders had. Een moeder die veel dronk. Een vader die veel dronk. Zodus die hebben ons nooit nikske laten leren in 't school. Die hielden ons lomp. Die moeder, mijn moeder, die heeft mijn zuster altijd bang gemaakt ; komt nooit ni met een kinneke naar huis, want dan vliegde buiten. En mijn zuster was dan heel...zelfs ikke en mijn broer waren daar ook bang van, bang van mijn moeder. Had ekik den ouderdom gehad van mijn oudste broer, dan had ekik gezegd ; niet bang zijn hé, tegen mijn zuster, ik gaan ekik voor u zorgen. Maar ja...ik was...ja...ik was de jongste...mijn zuster is gestorven als ze achttien jaar was...jongen, als ge slechte ouders hebt...

Ik heb altijd gezegd tegen mijn eigen; als kik van mijn leven kinderen heb, die gaan niet meemaken hetgeen wij hebben meegemaakt. Die gaan geen zatte moeder hebben. Wij woonden op den Dam in den tijd hé. Al die maskes van den Dam, die mochten met ons niet omgaan. Van hun ouders niet hé. Die zeiden; die hebben een zatte moeder en een zatte vader, die gaan ook zatlappen worden. Ik en mijn broer, wij hebben nooit ni gedronken.

Ik heb één dochter gekocht. Die was gebrekkelijk. Die is gebrekkelijk geboren. Aan haar één pootje. Die haar één beentje was 14 cm korter als haar ander. Daar heb ik natuurlijk heel veel kosten aan gehad en zij heel veel pijn. Acht keren geopereerd. Veel tegenslag gehad. Maar altijd lief gebleven. Ondanks den tijd. De stakingen, de werkeloosheid, al da geweld...

DE STRATEN ZIJN GEVULD MET MEER DAN DUISTERNIS ALLEEN

Jonas

Dames en heeren, sedert eenige jaren werpt de crisis een schaduw over onze eens zo fiere stad. Haar voorheen rijkelijke kleurenpracht schijnt verbleekt, haar rijkdommen lijken dof en grauw geworden. Een wanhopige werpt zich van de kathedraal te pletter. De ontelbare ramen van de Boerentoren worden gebaricadeerd en voor het eerst sinds het tijdperk van de spaanse griep zijn opnieuw raven gesignaleerd in de armste wijken der stad. De neonverlichting op de Victoriaplaats is gedoofd en wie goed toekijkt, ziet op mistige ochtenden een grijnzend dodenmasker boven onze stuiptrekkende stad. En 's avonds, dames, zijn de straten alhier gevuld met meer dan duisternis alleen.

Maar dames en heeren, ik vraag u; luistert nauw, want ginds in de verte weerklinkt een misthoorn en nader tredend kan men flarden muziek horen en klaterend gelach, en wie de moed heeft de inktzwarte nacht te trotseren ziet plots aan het einde der straat een lichtend baken opgloeien, en daar, als een schijnbeeld uit beter jaren doemt uit de schaduwen een feestelijke pakketboot op, in het midden van deze duistere oceaan. De Magic Palace.

Komt aan boord, dames en heeren, we varen uit op 'In Hurry' van Robert de Kers en his orchestra. Vergeet uw miserie, dames en heeren, verbijt het knagende hongergevoel, steek al je zorgen in je plunjezak en dans dans dans. Dans allen de somberte uit deze zaal. Dans de neerslachtigheid uit onze straten. Dans de moedeloosheid uit onzer harten. Weet u wat wij zeggen tegen die crisis? Wij zeggen 'prrrrrrrr!' tegen de crisis!

IN HURRY – ROBERT DE KERS HET LEVEN GING DOOR ONDANKS DE TROEBELS

Ruth

En dan op nen dag, op ne zaterdag denk ik, enneuh... ons moeder springt binnen, springen. Ooooooooooh ze gooien bomme! Nee...

Vanessa

Sigaren

Ruth

Ja, sigaren, zei ze, ze gooien sigaren. En wij allemaal, we vlogen allemaal de kelder in. Da was den 10^e mei zeker? (No 111)

Vanessa

Ja en dan waren het zware tijd. Ik heb in Mortsel les gegeven, tis te zeggen, daar heb ik mee een kleuterklas opgericht. Maar in '43 is daar het zwaar bombardement geweest. En dan zatekik met 25 kindjes, van de jongste twee en half tot vijf, daarover in den hof. Ik heb al die huizen zien invallen. En daar zat ekik met al die kindjes. Te zingen. Ik zeg, kom we gaan zingen van 'Te Lourdes op de bergen'.

*Te Lourdes op de bergen
Verscheen in een grot
Vol glans en vol glorie
De moeder van God*

*Ave Ave Ave Maria
Ave Ave Ave Maria*

Kennen ze allemaal hé. En daar zaten we in dien hof te zingen. Totdat er eentje kwam zeggen; juffrouw, ik kan niet meer zingen, ik stik. Ja, van al da stof. Ik heb al die huizen zien invallen en ik dacht ik moet die bijeen houden he, en ikke over al die brokstukken van al die huizen met al die klein mannen en der is er genen ene gevallen. Niks. Wij zijn in rang naar huis gegaan maar er waren wel 150 kinderen dood en twee onderwijzeressen en dan heb ik nog drie dagen mee aan die put gestaan om al die kinnekes eruit te halen. Ja, en dan na den oorlog zou ik terug in 't school zijn kunnen ingaan, maar dan heb ik gezegd nee. Ik vond die verantwoordelijkheid te groot. En 't schoonste aan die grap was; ik had die dag voor de eerste keer een nieuw manneke had in 't school en ik had gezegd; kom we gaan ons amuseren in den hof. En daarna kwam da nieuw kleuterke aan mij vragen; juffrouw, is da elke keer zo als ge naar den hof gaat?

Ruth

Ja, maar het leven ging gewoon door, da ging maar door en door...troebels of niet. Ooh. En dan wilt da juist lukken dat ik juist dan ne man heb ontmoet, mijne man. En die danste ook heel geire. In de Magic. Op ne keer was mijne man in de Magic. En ik zeg tegen mijn vriendin ; hiersé, daarsé, twee goei lange. Ik pak die met zijn zwarte haren, gij moogt dien blonde hebben.

Vanessa

Die moet ekik ni hebben

Ruth en Vanessa

Zegt ze

Vanessa

Die woont achter mijne hoek!

Ruth

Ik zeg; alé tis goed, zal kik dien blonde pakken! Da was mijne man. Da was de man van mijn leven. Da wist ik direct. Maar, door de schrik van den toestand

Vanessa

Die oorlogsfeiten

Ruth

Hij wou rap trouwen, ik zeg nee, ikke ni. En hij zee ; ik zijn dertig jaar, al mijn kameraden zijn al bekan allemaal getrouwd. En ik zeg ; nee, ik trouw ni voor mijn vijftwintig jaar. En dat bracht natuurlijk een spanning. En ik wou mijn been stijf houden. En dan heb ik hem heel ontgoocheld naar huis zien gaan. En hij is dan naar zijn moeder gegaan en zijn moeder is dan met ons moeder komen babbelen zo, af dat er dan zo geen oplossing was, zo. Ja, dan was er een oplossing

Vanessa

Trouwen

Ruth

da was trouwen hé.

Opname Margriet de Baets

Over trouwen – het krakende bed – de beste man ter wereld – het mooiste moment van mijn leven – heel mijn leven

Marianne

En dan in '44. De 16e, 16 december 1944 is de V-bom gevallen op de Rex. Op cinema Rex. 591 dooien en 297, 267 gekwetsten, nee 567 gekwetsten en 279 dooien. Euh. Omgekeerd. 567 dooien en 291 gekwetsten waren da. En dan was 't helemaal gedaan met dansen. Verboden door Camille Huysmans.

Er krinkelt een muziekske op uit het duister wordend toneel en Florry de Leu en zijn glittervestje komen naar voren

DE FOTOBOEK VAN FLORRY DE LEU

Ja...ik heb veel succes gehad. Ze wouwen mij allemaal hebben. Allemaal. Ik heb met alleman samengespeeld. Ik was in mijnen tijd, ik kwam een zaal binnen en dacht ; das vanavond die genre. Op ne keer kwam ik binnen bij traiteur Hermans op de Bredabaan. Die madam Hermans had mij geire en ze riep mij binnen voor een cognacske. En kzeg oewist hé, oewist me de zaken? Och, zegt ze, 't is een trouwfeest, maar de één familie spreekt ni tegen d'andere. Ik zeg ; laat dat maar aan mij over. En tegen da ze buiten gingen 's nachts om één uur hé, 't waren de beste vrienden. Arm in arm zijn ze naar huis gegaan. Ik had ze allemaal opeen gejaagd en vermenigvuldigd en al enzo. Maar ge moest da aanvoelen en ik kon da. Ik weet...ik wist da. Ik heb het geire gedaan. Ja ja, da was mijn leven hé. Da was mijn leven.

Ruth brengt hem een stoel, 'hier sé florry'

Hier sé...da was mijne glorielijck, dan was ik een jaar of 32. Da was mijn ensemble, mijnen eerste ensemble. Da was sax en klarinet, zingen en trompet, een contrabas, ik accordeon, een pianist en een drummer. Der zijn der al veel van dood zenne. Den deze is dood. Die pianist is dood. Dan den deze, da was mijn broer. Dat is in den Hippodrom. Da besta ni meer. Den hippodrom.

Hier, da was mijnen allerbeste drummer dak ooit gehad heb. Die is ook al dood. Ook al dood. We speelden eens in een zaak, een hotel. Op de baan naar Mechelen. Kzen de naam vergeten. En de garcons, die stonden recht over ons en die moesten daar zo, enfin, een saus maken hé. En ik hoorde da ritme van die lepels hé. Kzeg, komaan tegen hem, we spelen Brezil. Toeketakke. Toeketakke en da was fantastisch hé. Da was fantastisch. De zangeres Lisette De Rijck. En dat is Kalinka. Gilberte Ferrie. Jenny Lionel. Heel goe. Ja, die is ook al heel lang dood. Dat is eh Annie Anderson. Die speelde met Francis Bay hé. Alletwee dood. Allemaal zangeressen waardak mee gewerkt heb. De dees sé. Maria Linda. Een goei zangeres. Een knappe ook. Een schoon gezicht hé. En smoren hé...een pakske st michel op nen avond hé. Die leeft nog. Ria Valk, da was nen deugniet. Jacques De Vocht. Ge ziet, die zijn allemaal getekend, zeer hartelijk aan Flory. Hier ook, die is ook allang dood, aandenken aan onze samenwerking. Louis Van Is. Dood. Och ja. Hier zijn ik mijn accordeonorkest aan 't dirigeren. En daar die zwarte, da is dien ouwe vent die hier zit. Hier ziet ge het nog beter. Frieda Lynn sé. Die is ook al dood. Daar speelde ik me ne lilliputter, nen hottentot dawe zeggen hé. Da was maar nen halve meter groot. Das José Willard, nen helen bekende saxofonist. Is ook al dood. Das ne kameraad van mij die gepakt was van den Duits. Rita Mara. Erna Zack. De Duitse. Allemaal dood hé. Hier dinge, Jan de Braecke. Kees Brug. Euh, Louis Baret. Ook al dood. Ook dood. Allemaal ouw foto's. Die zijn allemaal dood hé. Gust Viseur. Gust De Wolf. Da waren allemaal de gekende mannen in den oorlog hé. Robert De Kers. Martha Love....

Ruth

Mijne man die is gestorven, das al zeker vijftien jaar. 'k Kan da ni gewoon worden. Nog denk ik daar nog aan. In den nacht, nog denken. En dan, wete watta kik doeng? Hier zijne kik aan 't vangen zeker? Dan roepe kik in de nacht hé. Dan wor kik wakker van mijn eigen stem van naar mijne man te roepen. Das toch ni just hé. Is da dement worden?

Marianne

Ik heb mijne man leren kennen in de Magic. Het is begonnen met een schoon lieke, maar ik durf dat niet zeggen. Ik zeg dat tegen niemand ni want dan schreeuw ik. Het komt nog op de radio en ik heb da laten spelen door mijne zoon van mijne man zijn begrafenis en daarna niet meer...Nee, ik zou nog schreeuwen, want ik mis hem nog zo hard.

Jonas

Nee. Ik speel ni meer. Nee. Want ik heb een stukske vinger kwijt. En ik heb ne vinger hier die helemaal krom staat. Ik kan niks meer doen. Ik heb nog mijn instrumenten, ik heb ze nog allemaal, maar ik kan ni meer spelen. 'k Heb da geprobeerd. En surtout, die middenste vinger, da's nen hele bijzondere. Ik heb het geire gedaan. Ja ja, da was mijn leven hé. Ja, da was, jaa. Ja, da vind ik erg.

Ik heb is gespeeld, ik kreeg een staande ovatie. Ik speelde dan allemaal muziek van Strauss en allemaal. Allemaal schoon melodiekes. En goe afgekuist. En als 't gedaan was, het was een jubilee — dat weet ik nog — stoenge ze allemaal recht. Staande ovatie. Whaa ! Florry ! Florry ! Florry ! Dan doet het iets. Da doe iets. Dan krijgde kippevel.

Soms knaagt da wel. Surtout alé, zij weet...als ik 's zondagsmiddags, dan zienik ik naar France Deux hé. En dat is allemaal accordeon. En dan, al die accordeonnen te horen, dan lopen de tranen zo over...da doet iets hé. Ja, ge kunt uw eigen ni houwen hé.

En dan dooff het licht heel traag op hen uit

EINDE